

hele kan anvendes, men Statens Tilskud skal forblive, som det har været, $\frac{1}{3}$ til Foranstaltninger ifølge § 2, som alle faar Gavn af, medens Statens Tilskud skal være $\frac{2}{3}$, naar det kun er de ved Dyrtiden vanskeligst stillede, der skal have Gavn deraf. Jeg forstaaer udmærket godt den Forskel, som er til Stede. Mindretallet holder paa, at man skal animere Kommunerne til at gøre saa meget godt som muligt overfor de ved Dyrtiden vanskeligst stillede, medens Flertallet mener, at man i saa stor Udstrækning som muligt skal nedsætte Priserne for alle. Flertallet erkender dernæst, at der saa ganske vist er nogle, som skal have ekstra Tilskud, og siger: Saa giver vi dem et ekstra Tilskud. Og saa taler man endda om, at man vil ikke være med til at sætte Skel mellem Kommunens Beboere! Flertallet er nødt til at sætte Skel, det sætter blot Skellet paa den Maade, at det er de vanskeligst stillede, dem, som et Medlem ved første Behandling kaldte de allerfattigste, man faar skilt ud for sig. Man holder ikke af at komme noget højere op med de ved Dyrtiden vanskeligst stillede, og saa vil man have Priserne reduceret til Fordel for alle, idet man siger, at der er en stor Middestand, som ikke skal dele Kaar med de allerfattigste. Det er den Forskel, der er til Stede i Opfattelsen, men jeg vil holde mig til, at det gælder om at komme de ved Dyrtiden vanskeligst stillede til Hjælp, og det gør man i størst Omfang ved at holde sig til Bestemmelsen i § 1. Jeg skal hermed anbefale de af Mindretallet stillede Ændringsforslag til Vedtagelse i Tinget.

Indenrigsministeren (Rode): Baade i Begyndelsen og i Slutningen af sit Foredrag har det ærede Medlem fra Veringe (Jensen-Sønderup) i mange og lange og bugtede Betragtninger søgt at forsvare sit Partis Standpunkt i denne Sag, og jeg forstaaer, at han har anvendt saa mange Ord derpaa, thi det kan ikke være tvivlsomt for nogen, som har hørt ham, at der paa Bunden af hans Bevidsthed ligger en sikker Fornemmelse af, at han ved sin Politik her fører sit Parti ind i Vanskeligheder, lægger en Slynge om Halsen paa det, som det vil være vanskeligst bagefter at faa det frigjort for. Det Standpunkt, det ærede Medlem indtager, er nemlig aldeles ikke til at forsvare.

Hvad er det, det ærede Medlem forlanger ved sine Ændringsforslag? Er det en Nedsættelse af Statens Udgifter? Nej,

det er det ikke. Det ærede Medlem fremhævede ganske vist den Forhøjelse, som havde fundet Sted, idet man havde forhøjet Tallet 24 til 27, men han ved meget vel, at denne Forhøjelse træder i Stedet for en Fjernelse af en Bestemmelse i § 4, hvorefter visse Udgifter, som allerede er afholdte, kunde drages ud af Maksimum. Men dernæst har det ærede Medlem ogsaa antydnet, at det ikke var hans Mening, at Forhøjelsen fra 24 til 27 i og for sig skulde afskrække ham. Det er altsaa ikke en Formindskelse af Statens Udgifter, han tilsigter. Er det ærede Medlems Opposition da begrundet i, at den Skattebyrde, som kommer til at hvile paa Borgerne, vil komme til at hvile mere ulige ved det Forslag, som stilles af Indenrigsministeren med Tilslutning fra de Radikale og Socialdemokraterne, end efter hans Forslag? Nej, det kan det ærede Medlem heller ikke paastaa, thi det er klart, og det er uimodsagt — det ærede Medlem har ikke forsøgt paa at modsige, hvad jeg fremførte ved første Behandling af denne Sag —, at ved at indføre Bestemmelsen om et Tilskud af $\frac{2}{3}$ af Statskassen, fører man Skattebyrden netop derhen, hvor den bør hvile, idet det er paa de mest velstillede i hele Landet, Skattebyrden da kommer til at hvile, og ikke, som ved den af det ærede Medlem foreslaaede Fremgangsmaade, paa de mest velstillede i den enkelte Kommune, som kan være de mest velstillede i denne Kommune uden at være særlig velstillede i Forhold til andre Kommuners Beboere. Det er netop de mest velstillede i hele Landet, som efter Regeringslovsforslaget og ogsaa efter Flertallets Ændringsforslag kommer til at bære Skattebyrden. Er det ærede Medlems Modstand begrundet i Uvillie mod den Opgave, Regeringen her søger at drage ind under Reguleringen? Mener det ærede Medlem, at Brændsel ikke er en Livsfornödenhed, som i de nuværende Tider bør stilles ved Siden af de vigtigste Fødemidler: Smør, Brød og Flæsk? Der er ikke noget i det ærede Medlems Udtalelser, som kunde tyde paa, at det ærede Medlem nærrede en saadan Anskuelse. Jeg maa antage, at det ærede Medlem og hans Partifæller er fuldt ud enige i, at Brændsel for Tiden fortjener, hvad Prisen angaar, at reguleres lige saa meget som de vigtigste Levnedsmidler. Hidrører det ærede Medlems Modstand da fra, at han anser det for urigtigt at søge at regulere Brændselets Pris ned ved „kommunale“ Foranstaltninger? Heller ikke i